

STÅR ARBEIDERKLASSEN OVERFOR «EN REAKSJONÆR MASSE»? Fra «Kritikken av Gotha- programmet», 1895.

4. «Arbeidets frigjøring må være arbeiderklassens verk. Overfor denne utgjør alle andre klasser bare én reaksjonær masse.»

Den første strofe er tatt fra innledningsordene til Internasjonalens statutter, men «forbedret». Der heter det: «Arbeiderklassens frigjøring må være arbeidernes eget verk», her derimot skal arbeiderklassen befri – hva? «Arbeidet». Forstå det den som kan.

Som kompensasjon er motstrofen derimot et lassallesitat av reneste vann: «Overfor denne (arbeiderklassen) utgjør alle andre klasser bare en reaksjonær masse».

I «Det kommunistiske manifest» heter det: Av alle klasser som i dag står overfor borgerskapet er bare proletariatet en virkelig revolusjonær klasse. De øvrige klasser sykner bort og går under med storindustrien, proletariatet er dens mest egne produkt.»

Borgerskapet er her oppfattet som revolusjonær klasse – som bærer av storindustrien – i motsetning til de feudale og mellomstendene, som vil bevare alle samfunnsmessige posisjoner for seg og er framtoninger skapt av utlevde produksjonsmåter. De utgjør altså ikke sammen med borgerskapet bare en reaksjonær masse.

På den annen side er proletariatet revolusjonært i forhold til borgerskapet, fordi det, selv oppvokst på storindustriens

grunn, streber etter å avstreife produksjonen dens kapitalistiske karakter, som borgerskapet søker å forevige. Men manifestet føyer til: at «mellomstendene ... blir revolusjonære med henblikk på sin forestående overgang i proletariatet».

Fra dette synspunkt er det altså atter en meningsløshet at de, sammen med borgerskapet, og tilmed de feudale, overfor arbeiderklassen «utgjør bare en reaksjonær masse».

Erklærte vi ved de siste valgene((Det siktes her til riksdagsvalgene, som fant sted i januar 1874. Red)) til håndverkerne, til dem som driver småindustri osv. og til bøndene: overfor oss utgjør dere sammen med borgerskapet og de feudale bare en reaksjonær masse?

Lassalle kunne «Det kommunistiske manifest» utenat på samme måten som hans trosfeller kan evangeliene han har skrevet. Når han altså forfalsket det så grovt, var det bare for å skjønne sin allianse med de absolutistiske og feudale motstandere mot borgerskapet.

I den ovenstående paragraf blir hans visdomsord dessuten trukket inn etter håret, uten noen som helst sammenheng med det forkludrede sitatet fra Internasjonalens statutter. Det er her altså ganske enkelt en frekkhet, og det til på kjøpet en som på ingen måte mishager herr Bismarck – en av de godtkjøps skurkestrekene som Berlins Marat((Det siktes her til riksdagsvalgene, som fant sted i januar 1874. Red)) driver sitt kram med.

Fra «Kritikk av Gotha-programmet», skrevet mai 1875. Her etter Marx: Programkritikk, Ny Dag 1951. – https://www.akp.no/ml-historie/pdf/rode_fane/1976/rf_1976_02.pdf